Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року . „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї в австрийскім і угорскім парляменті. — Грецкий король у Відни. — Султан а реформи в Македониї. — Вісти з Тибету).

Після диспозициї президента австрийскої палати послів має сего тиждня закінчити ся дебата над бесідою президента міністрів, виголошеною при відкритю сесиї. Чи то удасть ся і чи на богато придасть ся, годі сказати, бо можна сподівати ся, що Чехи будуть робити з цілої сили обструкцию, до котрої вже приготовили ся. Межи партиями парляментарними не прийшло доси до ніякого порозуміня і уґруповання, отже після віденьских ґазет прийде насамперед до дебати над пильним внесенем в справі §. 14. а відтак прийдуть на порядок дневний чеські пильні питаня. Може однакож бути, що правительство предложить скоро проєкт закона о угоді торговельній з Італією і поставить також в сїй справі пильне внесене, отже тоді буде вести ся дебата над сею справою, позаяк партиї зі взгляду на свій інтерес на то згодять ся. — О настрою Чехів супротив теперішного правительства дають найлїпше понятє „Podvysocke Listy,“ орґан д-ра Пацака, котрі пишуть: Чеські посли не будуть заходити собі в ніякі переговори з д-ром Кербером. Они не мають довіря до правительства і цілої системи правліня і длятого будуть поборювати правительство як найострійшими средствами обструкциї. Чеський нарід перенятий апатиєю супротив д ра Кербера і жадає від чеських делеґатів, щоби они вели доти борбу против д-ра Кербера, аж повалить ся ціла система. На уперту і зовсім безосновну обструкцию Німців в чеськім соймі єсть лиш одна відповідь: обструкция в Раді державній. З сеї дороги не повинно нас нїчо звести, хоч би навіть і найкрасші обіцянки д-ра Кербера. В лютім 1904 р. Рада державна знову збере ся.

Ситуация на Угорщинї поправляє ся для ґр. Тиши в кождим днем мимо того, що опозиция хоче за всяку ціну робити єму трудности. До скріпленя єго позициї причинить ся немало і та подія, що ґр. Іван Зічі, дотеперішний президент народної партиї, зложив президию сеї партиї. В письмі до віцепрезидента пише він, що позаяк деякі визначні члени єго партиї підпирають заєдно обструкцию, а єго особисті погляди і переконаня стоять в рішучій противности до обструкциї, котра консеквентно пожирає сили держави, то він не може заступати поглядів цілої партиї а длятого і не може бути її президентом.

Як звістно, перебував грецкий король в послідних днях у Відни, де оногди зійшов ся і з Є. В. Цісарем Франц Йосифом і кілька разів конферував з ґр. Ґолуховским. Нема и сумніву, що ті конференциї дотикали положення і на Балканї і грецких інтересів также. Отже тепер доносять з віденьских кругів дипльоматичних, що оногдашну стрічу короля з Цісарем і єго частї конференциї з ґр. Ґолуховским треба уважати за доказ, що розпочаті перед кількома роками переговори в справі тїснійшого приступленя Грециї до Австро-Угорщини дійшли тепер до успіху. В недалекім часї буде зроблена угода, котра подасть забезпечене на всї евентуальности на Балканї.

З Константинополя доносять, що пасивне становище султана не посунуло ані о волос справи реформи наперед. В Ілдіз-кіоску подають що дня иншу причину, задля якої відповідь порти опізняє ся. Оногди велів султан сказати, що він нездоров, а при селамлику не хотів навіть приняти послів. Аж коли посли австрийский і російский наперли на него і загрозили поважною ситуациєю, він приняв їх на авдиенциї. Посли зажадали тоді, щоби Абдул-Гамід бодай в засаді дав своє призволене на контролю реформ, а за то обіцювали єму, що в справах особистих будуть о скілько лиш можна увзгляднені турецкі бажаня. Султан не

БАРТЄ.

(З голяндского — Германа Геерманса).

Що лучило ся Бартє перед її смертию.

На день перед смертию впала она на найчуднійшу в своїм житю гадку. Сімдесять девять літ мешкала спокійно, без ніяких пригод в Арнгайм. Муж її помер. Вільгельм жив. Вільгельм був її сином, що перебував давнійше в Атієг, а тепер був в Амстердамі в службі. Після всякої імовірности була би Бартє умерла без тої одинокої, а чудної в своїм житю пригоди, колиб їй нагле не було прийшло на гадку відвідати Вільгельма.

В Арнгайм оповідали люди, що дешевий прогульковий поїзд відходить кождого дня до Амстердаму. Бартє ніколи перед тим не їздила зелїзницею. Тепер їй захотїло ся. Хотїла їхати і не дала собі в ніякий спосіб витолкувати. Стала нараз упертою. Коли їй мешкаюча недалеко сусїдка згадала о преклоннім віцї, Бартє сьміяла ся, кажучи, що зуміє ще затанцювати як дівчина. Захотїлось їй. Хотїла зробити Вільгельмови несподіванку. Хотїла побачити Амстердам. Від разу відмолодніла о кільканайцять літ.

Коли вже вкінци сиділа в ваґонї третої кляси, положивши старі, поморщені руки на подорожній торбині, кликав він до неї ще раз:

— А чи памятаєте всьо, тїтко Бартє?

— Так, так, так — воркотїла нерадо.

— А може лїпше буде, як я вам то напишу на картці паперу?

— Ах Боже! Ні — який ти нудний, чоловіче.

— Ну, а як забудете?

— Не забуду.

— У Пітерса, улиця Уде Зайдес Форбурґваль...

— Добре — добре.

— А чи памятаєте ще число дому?

— 466.

— Ні... ось маєш... 463.

— Затямлю єго добре.

— А уважайте при висїданю.

— Добре, добре...

— Не згубіть де білєту!

— Не бій ся.

— Ну... до побаченя, тїтко... а уважайте добре на двері — посуньте трохи плащ до себе.

— До побаченя.

— Щасливої дороги.

— До побаченя.

— 463... Уде Зайдес Форбурґваль!

Поїзд рушив з місця. Бартє з вдоволенем сїла в своїм кутику. Поставила фляшку побіч себе і вигладила зморщки своєї бурої хустки. З вдоволенем виглядала крізь вікно і дивувала ся, що так добре їхати зелїзницею. З вдоволеня порушала устами. Робила так все. Ніхто не бачив, що она так жвякає устами, але кождий знав, що жвякає. Поморщені уста порушали ся рівномірно там і назад, а глубокі зморщини шкіри на її шиї ні на хвильку не зазнали спочинку.

Була то така спокійна, вигідна привичка старої женщини, що обявляла ся правильним отвиранем уст, в котрих видко було чорні рештки зубів, поперегороджування великими відступами. Сиве волосє лежало гладко на костистій голові. Червоно-бура хустка висїла на синїм, сьвяточнім кафтанї.

Сиділа в переповненім передїлї. Дівчата і хлопці сиділи довкола — самі веселі люди — співаючи одну пісню за другою.

— Чи їдете також до Амстердаму, матусю?

— Так, пане.

— Певне до родини.

— До сина.

— Мешкає в Амстердамі?

— Від шістьох місяців.

— А то буде тїшити ся, як вас побачить.

— Може бути.

— А буваєте часто у него.

— Ні пане — я не мала ніколи часу на подорожі.

Відтак розмавляли, відтак знов співали веселу пісню, котру приглушував гук поїзду. Була там одна мала дівчинка, дуже чемна дитина, що роздавала кождому цукорки, инша знов частувала подорожних кольоньскою водою. Бартє сиділа вдоволена, жвякаючи безнастанно і стягаючи жовті зморщини шкіри свого лиця.

Несподівано вчасно прибула на місце. — Час минув майже незамітно.

— До побаченя, паничочко!

— Ти, поможи-но там тій старій женщині!

дав на то ніякої відповіди, а за то доносять з Білграду, що Магомедани і Альбанці у вілястах призреньскім і пристиньскім змовили ся, щоби вирізати всїх Сербів і недопустити до реформ.

„Köln. Ztg." дістала з Петербурга таку вельми характеристичну і важну вість: Після депеші, наспівшої тут з Пекіну, довідало ся хіньске правительство о заключеню тайної угоди межи Росиєю а володітелем Тибету Даля і Ляма. Хіньске правительство дуже на то обрушило ся і покликало свого повновластника в Лгасї до Пекіну.

Новинки.

Львів дня 23 го падолиста 1903.

— **Тов. господарске „Сїльский Господар"** в Олеську просить всїх своїх членів, що мешкають дальше поза округом судовим олеським, щоби зволили повідомити видїл сего-ж товариства, що має ся зробити з щепами, призначеними для них на сей рік, бо висилка кількох щеп для поодиноких членів в дальшу околицю (н. пр. в Тернопільщину, Станиславівщину, Долиньщину і т. д.) трохи чи не за коштовна.

— **З краєвого тов. „Сїльский Господар" в Олеську.** Хто бажає набути красні щепи, яблінки і грушки, нехай пришле членьску вкладку 2 кор. до товариства і по 60 сот. на кожду щепу на руки о. Александра Левицкого, пароха в Олеську. Кошти пересилки зелїзницею платить замовляючий.

— **Дальший репертуар руского театру в Стрию.** В четвер 26-го падолиста с. р.: „Кара совісти", конкурсова народна драма в 5 дїях Цеглиньского. — Пятниця 27-го падолиста с. р.: „Урієль Акоста", трагедия в 5 дїях Ґуцкова, в перекладї Лопатиньского. — Недїля 29 падолиста с. р.: „Запорожець за Дунаєм", опера в 3 дїях Артемовского, виступ п. Махніцкої, артистки українських театрів. Закінчить „Вечерниці", твір музичний Ніщиньского. — Второк 1 грудня с. р.: Послїдне представленє: „Весїлє при лїхтарнях", оперетка в 1 дїї Офенбаха, „Будка", драма в 1 дїї Франка, „Пан Бібіньский", шутка в 1 дїї Гавалевича. — Абонамент на 6 вистав 10 корон. Білети продає „Народна Торговля". — Початок о год. $7\frac{1}{2}$ вечером.

— **Дурисьвіти.** З Ярослава доносять, що в тамошних сторонах вештають ся поміж нарід якісь підозрінї люди, мнимо висланники англійского правительства і вербують людий до Трансвалю. Розказують, що з Галичини може два мілїони людий найти там заробок і ґрунти за безцїн. Наші люди повинні стеречи ся перед намовами тих дурисьвітів, котрі для власної наживи хотять загнати їх в ще більшу біду.

— **Крадежи на зелїзницях.** В справі звістних крадежий на зелїзницях, полїция підприняла нові арештованя. І так сими днями арештовано підурядників Ляхніта і Муху, а передтим ще арештовано кондуктора Среднявского і єго зятя. Всїх арештовано під замітом співучасти в крадежах. Ляхніт і Муха були засуспендовані від часу викритя крадежи. Супротив нових вислїдів судово-полїцийного слїдства, справа зелїзничих злодїйств вступила в нову фазу і прийде доперва на другий рік в лїтї перед суд.

— **Отроєнє каштанами.** В Будапештї захорував кравець, Ілия Шосберґер разом з жінкою і 4 дїтьми по з'їдженю каштанів серед обявів отроєня. Шосберґер помер уже

— **Нещастна пригода.** В Ярославі ударив кінь артилериста Берстлера підчас науки заклацаня коний до армат так сильно в груди копитом, що нещастний закінчив житє по кількох годинах.

— **Дефравдация в угорскім мінїстерстві.** В мінїстерстві внутрішних справ в Пешті викрито дефравдацию, якої допустив ся директор помічних урядів Кольоман Кадар. Оногди арештовано єго. Кадар признав ся до дефравдациї і в мінїстерстві переведено ще тої самої ночи слїдство, котре викрило недостачу 105.000 корон. Дефравдантови виточено дисциплїнарне слїдство, а рівночасно засуспендовано єго. Як здає ся, Кадар управляв свої манїпуляциї від кількох лїт, бо вів житє дуже виставне і програвав значні суми на перегонах в Пештї та у Відни.

— **Дефравдация в банку.** Російскі часописи звіщають, що в великім городскім банку в Харкові сповнено дефравдацию на 17.000 рублів. Дефравдациї допустив ся певно один із членів-управителів банку і касиєр, бо они зникли нечайно на вість про шконтр банкової каси.

— **Єгипетский обманець.** В Перемишли відбуде ся незадовго цїкавий процес судовий. Обжалований є Йосиф Штарк, уроджений в Царгородї, а перебуває тепер в арештах австрийского консуляту в Александриї в Єгиптї. Обжалуваний не бачив нїколи нашого краю, анї взагалї Австриї, бо від дитиньства перебуває в Александриї, лише єго батько, котрий перед 50 роками вимандрував до турецких країв, був приналежний до Перемишля, і та приналежність обовязує також єго дїтий. Вслїд за тим на основі приписів о карнім судівництві австрийских консулятів в окрузї турецких країв, компетентним до переведеня розправи против Штарка єсть трибунал перемиский. Слїдство против него перевів консулят в Александриї, звідки обжалуваного перевезуть до Перемишля. Штарк буде відповідати за ріжні обманьства, двоженьство, вимушенє і цїлий ряд каридостойних вчинків против публичної моральности. До розправи будуть покликанї численні сьвідки, особливо чимало женщин з Єгипту.

— **Вінчанє з опришком.** Дочка одеского богатого горожанина Ґрінштана, 19-лїтна Кляра, пізнала підчас свого побуту в Мариєнбадї уродливого молодця, що називав себе Людвиком Штаммом і уходив за богатого властителя дібр з околиць Риму. Поміж молодою парою навязав ся роман і залюблені постановили за всяку цїну повінчати ся. Мати Кляри не хотїла про се чути, і тодї Кляра вихрестила ся потайно і взяла так само потайно шлюб із Штаммом. Коли прийшов час повороту, дочка виявила на бажанє мужа усьо матери і виїхала з ним до Риму. Довший час не було про неї ніякої вісти, аж недавно наспів лист з благанєм прощеня і позволеня повороту. Родичі простили, розуміє ся, всьо своїй донцї і чекали нетерпеливо єї повороту. Кляра прибула доперва по двох тиждняхзовсім ненадійно змінена до непізнаня, бо без лївого ока і з рукою на перевязці. І тепер виявило ся ось що: Мнимий властитель дібр з під Риму був ватажком шай-

---

Опинила ся на пероні в Амстердамі. Зараз перед нею стояв зелїзничий урядник.

— Пане начальнику — чи не могли би ви менї сказати, де є... де є...

— Чого хочете, матусю?

— Я хотїла би до мого сина, що мешкає... що мешкає... ах мій Боже.... я забула, як та улиця називає ся....

— Чи то недалеко звідси?

— Не знаю.

— А як називає ся ваш син?

— Вільгельм.

— Але яке назвище?

— Вільгельм де Бур.

— Не знаю єго — а чим він?

— Він в службі.

— І не знаєте, де мешкає?

— Ах! Пригадаю собі може знов — прошу хвильку заждати!...

Перед двірцем бігала там і назад між фіякрами і трамваями, напружала память, силувала ся з тревогою пригадати собі. Не могла. Було то таке дивне, чудне назвище, таке страшенно довге назвище. Спробовала ще раз і дрожачи зі страху, промовила до якогось візника:

— Пане, чи не знаєте случайно мого сина?

— Вашого сина?

— Називає ся де Бур.

— Ах матусю — тут буде яких сто де Бурів. — Не знаєте, при котрій улици мешкає?

— Улиця.... улиця... то страшне, а однако я так добре памятала єї.

— Чому не велїли ви собі написати на картцї?

— Не умію читати.

— Слухай-но Тінус, чи ти чув коли про якого де Бура?

— Де Бур? Знаю одного шевця, що називає ся де Бур. — Може то той?

— Боже! нї — нї, пане — мій син в службі.

Ніхто не умів їй порадити.

Уста дрожали їй так, що мусїла їх піддержувати руками. Що тепер вдїє? Чи має іти дальше і питати, доки єго не найде? Побігла на право на улицю Веспер, оглядаючи ся довкола, заклопотана товпами людий. За хвилю вернула повільним ходом, вимикаючи кождого прохожого, заглядаючи кождому в очи, чи то случайно не Вільгельм. Там знов на хвилю задержала ся, питаючи тихо:

— Чи не знаєте може якого Вільгельма де Бур?

Але ніхто єго не знав.

Відіслано єї до склепу, де продають масло, сир і яйця, але й купчиха не чула нічого про Вільгельма де Бур.

Перейшовши цїлу улицю вернула утомлена знов на дворець зелїзничий. Сїла на сходах, а підперши голову на руках, почала тихо плакати

— Що вам, матусю?

— Глядаю сина.

— Утїк вам?

— Нї — нї

І почала знов оповідати, що їй лучило ся. Відтак замкнула очи і стала молити ся. Молила ся все, кілько разів мала яку журбу. І тепер молила ся тихо, зложивши старі, дрожачі руки: Отче наш, іже єси на небесах.... скажи менї лиш як називає ся улиця.... та улиця, де Вільгельм.... Боже... скажи менї то...

Товпа людий обступила єї довкола. Один оповідав другому і питав: „Ти чув що про Вільгельма де Бур.... Вільгельм де Бур.... Вільгельм де Бур?... так називає ся один різник.... ні.... той має бути в службі... Чи ніхто нічого не знає? Ідїть на полїцию! Але пощо має дармо бігати — що може знати полїция!

— Сядьте собі в сали, матусю!

Добре — пійде. Нема там бодай чужих людий, що глядять на неї, а не можуть їй нічого порадити. Сїла на одній лавцї задумана, з дрожачими устами і побілїлими губами.

Минуло богато годин — але назвище улицї.... то довге і страшне назвище не прийшло їй на гадку.

Сидїла так годинами — мовчалива, чим раз більше безсильна, з розгорілими горячкою очима, згорблена.... Коли инші прогульковцї вернули знов вечером на дворець, сидїла все ще на тім самім місци, а побіч неї кошик і ненарушена фляшка з молоком.

— Чи бачили свого сина, матусю?

— Нї — відповіла заливаючи ся сльозами — я не мала щастя.... нї.... нї.... нї....

ВОГКА СОЛОМА.

(З француского — Ж. Рішпена).

Перші десять лїт вязниці перевів бездїльно, обходив келію, пристроював ся і привикав до звичаїв дому.

Однако маючи ще перед собою десять лїт такого житя, сказав собі одного красного дня, що таке бездїльне житє приносить чоловікови ганьбу і що треба собі вибрати якесь занятє.

Цїлий рік роздумував, розважаючи ріжні гадки, які приходили єму до голову, глядаючи остаточної цїли свого житя.

Виховати павука? Старий і дуже звістний спосіб! Чисте наслїдованє.

Почислити всї нерівности муру? Розривка сьмішна і безцїльна.

Треба — погадав — вигадати щось такого, що становлячи месть, було би рівночасно користне і займаюче.

Слїдуючий рік був присьвячений новим гляданям і вкінци успіх увінчав ту велику єго витревалість.

Вязень сидїв в правдивій норі, куди сонце заглядало пів години на добу і то лиш

ки рабівників та злодіїв. За єго зловлене була визначена нагорода 10.000 марок. Правдиве єго назвиско було Шеня. Про заняте чоловіка не мала Кляра понятя, бо на її запити, длячого він виїздить так часто, давав крутарскі відповіди. Аж коли 3 тиждні тому сиділа нещастна з ним в комнаті, війшло якихсь чотирох людий і зажадали від Штамма розмови на осібности. Штам велів їм забрати ся. Тоді один один з них крикнув: „зраднику!" — і стрілив з револьвера. Куля не влучила Штамма, але ранила Кляру в око. Опісля впало ще чотири вистріли; одна куля зранила Кляру в руку, три положили трупом її чоловіка. „Одесскія Ведомости" доносять, що слідство викрило, що Штам-Шеня мав зложений в банку значний грошевий депозит, котрий хотів небавом вибрати, виїхати з Риму і почати инше житє. Про се дізнали ся єго товариші і убили єго. Коли Кляра довідала ся, звідки походять фонди її чоловіка, не хотіла взяти з них нічого, навіть не брала дорогоцінностий, які їй жертвовано — в виду того прилучено всьо до конфіскати. Убийників арештовано.

— **Дорогий клубок.** В Берлині мешкав у 42-літної вдови Фоґель 24 літний слюсар Бенерт; мимо ріжниці віку лучили їх доволі тісні взаємини. Недавно одержав Бенерт спадщину в сумі кількох тисяч марок і сховав гроші в канапі. Коли повернув по кількох днях до дому, завважав, що канапи нема, а на допити, де она поділа ся, одержав відповідь, що її забрав екзекутор до лїцитацийного льокалю. Перестрашений побіг сейчас під вказаною адресою, однак не найшов гроший в канапі. Бенерт удав ся сейчас на полїцию, котра ствердила наперед, що Фоґель стоїть під контролею полїциї, бо була вже кілька разів карана за крадіж і розпочала від неї. Зразу видавала ся всяка шуканина безцільною. Аж вкінци один урядник впав на гадку зревідувати ручну роботу, якою занимала ся як-раз Фоґель. На жадане урядника подала вдова з усьміхом свою роботу, але, коли урядник хватив клубок ниток, она змішала ся. Сейчс розмотано клубок і показало ся, що на звинені сильно тисячки марок навинула проворна вдова бавовну. Із тих гроший заплатила она уже деякі довги, а проче звернено властителеви. Вдову арештовано.

— **Померли:** о. Евгеній Сабат, в Тисьменичанах, тисьменицкого деканата, дня 20-го с. м., в 62-ім році житя, а 36-ім сьвященьства. — Іван Янишевекий, інспектор податковий в Косові.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 23 падолиста. Президент кабінету др. Кербер був на авдиенциї у Цісаря. Авдиенция потягнула ся більше як годину.

Відень 23 падолиста. Угорский мінїстер скарбу др. Люкач від'їхав назад до Будапешту.

Берлин 23 падолиста. В північній і західній части Німеччини лютила ся вчера страшенна буря і попроривала дроти телеграфічні так, що вся комунікация з полудневою Европою була перервана. На Північнім мори мало потерпіти від бурі богато кораблів.

Франкфурт 23 падолиста. До Frankf. Ztg. доносять, що на приказ союзної ради в Швайцариї відбули ся домашні ревізиї у многих анархістів і арештовано богато росийских анархістів. Тоті арештованя стоять в звязи з видаленем із Швайцариї росийского шпигуна Рабіновича.

вузкою смугою, подібною до сьвітячого волоса. Ліжко, на котрім простягав свої зболілі члени, було в дійстности купою вогкої соломи.

— Маю! — скрикнув з енерґією — до кучу своїм дозорцям і висушу солому.

Розпочав від почисленя стебел. Було їх тисяч триста сім. Мала вязанка!

Відтак зробив досьвід, вискузуючий, кілько часу треба на висушене одного стебла соломи. Забирано то три чверти години.

Загалом для тисяч триста сімох стебел треба було девятьсот вісімдесять годин і пятнайцять мінут, або зуживаючи денно по пів години сонїшного сьвітла шістьдесять один днів.

Зваживши, що сонце сьвітить пересічно раз на три дни, давало то загалом шіснайцять літ, один м'сяць, тиждень і шість днів.

Отже приступив до діла.

Кілько разів сьвітило сонце, держав вязень стебло соломи в сонїшнім проміню і тим способом зуживав ціле своє сонце. Решту часу держав в теплї своєї одежи то, що удалось єму висушити.

Минуло пятвайцять літ. О радости! Полишалось вже тілько сто трийцять шість стебел вогкої соломи. Ще чотириста вісім днів і він випрямить ся гордий з виборено̂ї побіди над суспільностию і крикне голосом местника та глумливо засьміє ся:

— Га, га, ви мене засудили на вогку солому. Отже плачте з лютости; лежу на соломі сухій!

На жаль, люта доля чатувала на свою жертву. Одної ночи вязень, котрому приснило ся будуче щастє, так неспокійно поводив ся, що перевернув збанок і на єго грудь вода полила ся струями.

Ціла солома була змочена.

Що тепер діяти? Зачати на ново ту працю? Других пятнайцять літ сушити стебла на сонци?

А знеохочене! Ви, що вирікаете ся приемностий, коли потреба зробити двайцять кроків, аби її осягнути, не посьмієте кинути на него каменем?

Але, скажете, він мав вже лиш один рік ждати!

А чи не числите обидженої власної гордости, змарнованої надії? Як! той чоловік працював пятнайцять літ, аби спати на сухій вязанці соломи, а згодив би ся покидати вязницю, виносячи у волосю стебла вогкої соломи? Ніколи! Має ся почуте достоїньства, або ні.

Вісім днів і вісім ночий пережив в муці, борючи ся з чим раз більшою розпукою, яка ним заволоділа.

Вкінци уступив, признаючи, що єсть побіджений. Справа була програна.

Одного вечера упав на колїна зломаний, прибитий.

Боже мій, шептав зі сльозами, даруй, що я стратив вже відвагу. Я терпів трийцять літ, чув, як мої члени марніють, шкіра морщить ся, зір слабне, кров блїдне, випадають зуби і волосє. Я терпів відважно голод, студінь і самоту. Я мав ціль, яка піддержувала мої сили. Тепер всьо пропало. Ціль розвіяла ся на віки. Я знеславлений. Даруй, що покидаю становище, утїкаю з поля битви, поводжу ся як трус. Довше не можу.

Відтак скрикнув в приступі обуреня:

— Ні, сто раз ні! Не буде сказано, що я змарнував житє. Я не побіджений! Не дезертир анї трус! Ні одної хвилї спати вже не буду на вогкій соломі. Не буду довше жертвою суспільности!

І він помер в ночи. Помер з геройскої нестравности. З'їв всю солому.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова. Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{19}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятива, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Верна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в будні дни
	6·40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави руской
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Агенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).